

NR.3, Anul II, 2014

PUBlicație EDITATĂ DE CLUBUL
« PRIETENII BIBLIOTECII »
LICEUL TEHNOLOGIC OCNA MUREȘ

ISSN 2286 - 0878

EXPERIMENT

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

Mihai EMINESCU (născut **Mihail Eminovici**) (n. 15 ianuarie 1850, Botoșani - d. 15 iunie 1889, București) a fost un poet, prozator și jurnalist român, socotit de cititorii români și de critica literară postumă drept cea mai importantă voce poetică din literatura română. Receptiv la romantismele europene de secol XVIII și XIX, și-a asimilat viziunile poetice occidentale, creația sa aparținând unui romantism literar relativ întârziat. Poetul avea o bună educație filosofică, opera sa poetică fiind influențată de marile sisteme filosofice ale epocii sale, de filosofia antică, de la Heraclit la Platon, de marile sisteme de gândire ale romantismului, de teoriile lui Arthur Schopenhauer, Immanuel Kant (de altfel Eminescu a lucrat o vreme la traducerea tratatului acestuia *Critica rațiunii pure*, la îndemnul lui Titu Maiorescu, cel care îi ceruse să-și ia doctoratul în filosofia lui Kant la Universitatea din Berlin, plan nefinalizat până la urmă) și de teoriile lui Hegel.

Rădăcina ideologică principală a gândirii sale economice sau politice era conservatoare; de altfel poetul a fost o figură marcantă a acestui partid politic, iar prin articolele sale publicate mai ales în perioada în care a lucrat la *Timpul* a reușit să-i deranjeze pe câțiva lideri importanți din acest mare partid care au lansat sloganul, celebru în epocă, „la mai opriți-l pe Eminescu ăsta!”. Publicistica eminesciană oferă cititorilor o radiografie a vieții politice, parlamentare sau guvernamentale din acea epocă; în plus ziaristul era la nevoie și cronicar literar sau teatral, scria despre viața mondenă sau despre evenimente de mai mică importanță, fiind un veritabil cronicar al momentului.

Eminescu a fost activ în societatea politico-literară Junimea, și a lucrat ca redactor la *Timpul*, ziarul oficial al Partidului Conservator. A publicat primul său poem la vârsta de 16 ani, iar la 19 ani a plecat să studieze la Viena. Manuscrisele poetului Mihai Eminescu, 46 de volume, aproximativ 14.000 de file, au fost dăruite Academiei Române de Titu Maiorescu, în ședința din 25 ianuarie 1902.^[3] Eminescu a fost internat în 3 februarie 1889 la spitalul Mărcuța din București și apoi a fost transportat la sanatoriul Caritas. În data de 15 iunie 1889, în jurul orei 4 dimineața, poetul a murit în sanatoriul doctorului Șuțu. În 17 iunie Eminescu a fost înmormântat la umbra unui tei din cimitirul Bellu din București. A fost ales post-mortem (28 octombrie 1948) membru al Academiei Române.

Copilăria a petrecut-o la Botoșani și Ipotești, în casa părintească și prin împrejurimi, într-o totală libertate de mișcare și de contact cu oamenii și cu natura, stare evocată cu adâncă nostalgie în poezia de mai târziu (*Fiind băiet... sau O, rămâi*).

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

Între 1858 și 1866, a urmat cu intermitențe școala primară National Hauptschule (Școala primară ortodoxă orientală) la Cernăuți. Frecventează aici și clasa a IV-a în anul școlar 1859/1860. Nu cunoaștem unde face primele două clase primare, probabil într-un pension particular. Are ca învățători pe Ioan Litviniuc și Ioan Zibacinski, iar director pe Vasile Ilasievici. Cadre didactice cu experiență, învățătorii săi participă la viața culturală și întocmesc manuale școlare. Termină școala primară cu rezultate bune la învățătură. Nu s-a simțit legat, afectiv, de învățătorii săi și nu-i evocă în scrierile sale. A urmat clasa a III-a la „Nationale Hauptschule” din Cernăuți, fiind clasificat al 15-lea între 72 de elevi. A terminat clasa a IV-a clasificat al 5-lea din 82 de elevi, după care a făcut două clase de gimnaziu.

Între 1860 și 1861 a fost înscris la Ober-Gymnasium, liceu german din Cernăuți înființat în 1808, singura instituție de învățământ liceal la acea dată în Bucovina anexată de Imperiul habsburgic în 1775.

În 16 aprilie 1863 a părăsit definitiv cursurile, deși avea o situație bună la învățătură. Avea note foarte bune la toate materiile. Ion G. Sbiera i-a dat la română calificativul *vorzüglich* (eminent).

În 1864 elevul Eminovici Mihai a solicitat Ministerul Învățământului din București o subvenție pentru continuarea studiilor sau un loc de bursier. A fost refuzat, „nefiind nici un loc vacant de bursier”. Elevul Eminovici a plecat la Cernăuți unde trupa de teatru Fanny Tardini-Vladicescu dădea reprezentații. La 5 octombrie 1864, Eminovici a intrat ca practicant la Tribunalul din Botoșani, apoi, peste puțin timp, a fost copist la comitetul permanent județean.

La 5 martie 1865, Eminovici a demisionat, cu rugămintea ca salariul cuvenit pe luna februarie să fie înmănat fratelui său Șerban. În 11 martie tânărul M. Eminovici a solicitat pașaport pentru trecere în Bucovina. În toamnă s-a aflat în gazdă la profesorul său, Aron Pumnul, ca îngrijitor al bibliotecii acestuia. Situația lui școlară era de „privatist”. Cunoștea însă biblioteca lui Pumnul până la ultimul tom.

1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În 12/24 ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul. Elevii scot o broșură, *Lăcrămioarele învățăceilor gimnaziști* (Lăcrimioare... la mormântul prea-iubitului lor profesor), în care apare și poezia *La mormântul lui Aron Pumnul* semnată M. Eminoviciu, privatist. La 25 februarie/9 martie (stil nou) debutează în revista *Familia*, din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia *De-aș avea*. Iosif Vulcan îl convinge să-și schimbe numele în *Eminescu*. În același an îi mai apar în „Familia” alte cinci poezii.

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

Din 1866 până în 1869, a pribegit pe traseul Cernăuți – Blaj – Sibiu – Giurgiu – București. De fapt, sunt ani de cunoaștere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor și a realităților românești, un pelerinaj transilvănean al cărui autor moral a fost Aron Pumnul

A intenționat să-și continue studiile, dar nu și-a realizat proiectul. În iunie 1866 a părăsit Bucovina și s-a stabilit la Blaj cu intenția mărturisită de a-și reîncepe studiile. În perioada 27 - 28 august 1866, a participat la adunarea anuală a ASTREI, la Alba Iulia. În toamnă, a părăsit Blajul și a mers la Sibiu, unde a fost prezentat lui N. Densușianu. De aici a trecut munții și a ajuns la București.

În 1867 a intrat ca sufleur și copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiale, apoi secretar în formația lui Mihail Pascaly și, la recomandarea acestuia, sufleur și copist la Teatrul Național, unde îl cunoaște pe I. L. Caragiale. Cu această trupă face turnee la Brăila, Galați, Giurgiu, Ploiești. A continuat să publice în *Familia*; a scris poezii, drame (*Mira (dramă)*), fragmente de roman (*Geniu pustiu*), rămase în manuscris; a făcut traduceri din germană (*Arta reprezentării dramatice*, de H. Th. Röscher).

Este angajat în 1868 ca sufleur în trupa lui Mihail Pascaly, care concentrase mai multe forțe teatrale. În timpul verii, aceasta trupă a jucat la Brașov, Sibiu, Lugoj, Timișoara, Arad și alte orașe bănățene. Iosif Vulcan l-a întâlnit cu ocazia acestui turneu și a obținut de la Eminescu poeziile *La o artistă* și *Amorul unei marmure*, publicate apoi în *Familia* din 18/30 august și 19 septembrie/1 octombrie. Văzând aceste poezii în *Familia*, căminarul Gheorghe Eminovici află de soarta fiului său, rătăcitor în lume. Stabilit în București, Eminescu a făcut cunoștință cu I. L. Caragiale. Pascaly, fiind mulțumit de Eminescu, l-a angajat ca sufleur a doua oară și copist al Teatrului Național. În 29 septembrie, Eminescu semnează contractul legal în această calitate. Obține de la Pascaly o cameră de locuit, în schimb, însă, se obligă să traducă pentru marele actor *Arta reprezentării dramatice - Dezvoltată științific* și în legătura ei organică de profesorul dr. Heinrich Theodor Rotscher (după ediția a II-a). Traducerea, neterminată, scrisă pe mai multe sute de pagini, se află printre manuscrisele rămase. Acum începe și proiectul său de roman *Geniu pustiu*.

Între 1869 și 1872 este student la Viena. Urmează ca „auditor extraordinar” Facultatea de Filozofie și Drept (dar audiază și cursuri de la alte facultăți). Activează în rândul societății studențești (printre altele, participă la pregătirea unei serbări și a unui Congres studențesc la Putna, cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la zidirea mănăstirii de către Ștefan cel Mare), se împrietenește cu Ioan Slavici; o cunoaște, la Viena, pe Veronica Micle; începe colaborarea la *Convorbiri literare*; debutează ca publicist în ziarul *Albina*, din Pesta. Apar primele semne ale „bolii”.

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

Între 1872 și 1874 a fost student „extraordinar” la Berlin. Junimea i-a acordat o bursă cu condiția să-și ia doctoratul în filozofie. A urmat cu regularitate două semestre, dar nu s-a prezentat la examene.

La 1 aprilie 1869, a înființat împreună cu alți tineri, cercul literar *Orientul*, care avea ca scop, între altele, strângerea basmelor, poeziilor populare și a documentelor privitoare la istoria și literatura patriei. În data de 29 iunie, se fixează comisiile de membri ale *Orientului*, care urmau să viziteze diferitele provincii. Eminescu era repartizat pentru Moldova. În vară se întâlnește întâmplător în Cișmigiu cu fratele său Iorgu, ofițer, care l-a sfătuit să reia legăturile cu familia. Poetul a refuzat hotărât. În vară, a plecat cu trupa Pascaly în turneu la Iași și Cernăuți. Cu ocazia ultimului turneu, Eminescu se împacă cu familia, iar tatăl său i-a promis o subvenție regulată pentru a urma cursuri universitare la Viena, unde se aflau mai toți colegii lui de la Cernăuți. În 2 octombrie, Eminescu s-a înscris la Facultatea de Filosofie ca student extraordinar, ca simplu auditor deci, deoarece i-a lipsit bacalaureatul. Aici a făcut cunoștință cu Ioan Slavici și cu alți studenți români din Transilvania și din Bucovina. A reluat legăturile cu vechii colegi de la Cernăuți și de la Blaj. S-a înscris în cele două societăți studențești existente, care apoi s-au contopit într-una singură - *România jună*. A început să crească numărul scrisorilor și telegramelor către părinți pentru trimiterea banilor de întreținere.

Împreună cu o delegație de studenți, Eminescu îl vizitează de Anul Nou, 1870, pe fostul domnitor Alexandru Ioan Cuza, la Döbling. În semestrul de iarnă 1869-1870 Eminescu a urmat cu oarecare regularitate cursurile. După aceasta, Eminescu nu s-a mai înscris până în iarna lui 1871-1872, când a urmat două semestre consecutive. În schimb, setea lui de lectură era nepotolită. Frecvența, cu mult interes, biblioteca Universității. Îl preocupau și unele probleme cu care avea să iasă în publicistică.

Sosit incognito la Viena, Iacob Negruzzi îi comunică lui Eminescu impresia puternică provocată de poet în sânul societății *Junimea* din Iași, prin poeziile publicate de acesta în *Convorbiri literare*. Îi propune ca după terminarea studiilor să se stabilească la Iași.

La 6 august 1871, i se adresează din Ipotești lui Titu Maiorescu, dându-i oarecare relații privitoare la organizarea serbării. Printre tinerii de talent, participanți activi la serbare, s-au remarcat pictorul Epaminonda Bucevski și compozitorul Ciprian Porumbescu.

În toamna anului 1871, din cauza unor curente contradictorii în sânul societății *România jună*, Eminescu demisionează împreună cu Slavici din comitetul de conducere. Amândoi sunt acuzați că sunt atașați ideilor *Junimii* din Iași. În studiul său despre *Direcția nouă*, Maiorescu evidențiază meritele de poet,

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

„poet în toată puterea cuvântului“, ale lui Eminescu, citându-l imediat după Alecsandri. Studiul se tipărește cu începere din acest an în *Convorbiri literare*. La 16 decembrie 1871, într-o scrisoare către Șerban, care se afla în țară, i-a scris necăjit că duce o mare lipsă de bani, având datorii pentru chirie, apoi „la birt, la cafea, în fine, pretutindenea“. Din această cauză, intenționează să se mute la o altă universitate, în provincie.

1872 este anul probabil al întâlnirii cu Veronica Micle, la Viena. În data de 10 februarie a aceluiași an, într-o scrisoare către părinți, se plânge că a fost bolnav, din care cauză se află într-o stare sufletească foarte rea, agravată și de știrile triste primite de acasă. În 18 martie, a ajuns să constate că „anul acesta e într-adevăr un an nefast“ din cauza bolii și a lipsurilor de tot felul, iar în 8 aprilie a cerut bani pentru a se înscrie în semestrul al II-lea. Se plânge și de lipsa unui pardesiu.

În aceste împrejurări a părăsit Viena și s-a întors în țară. În 18 decembrie s-a înscris la Universitatea din Berlin, ajuns aici cu ajutorul unei subvenții lunare de 10 galbeni, din partea *Junimii*. De data aceasta Eminescu era înmatriculat ca student, pe baza unui certificat de absolvire de la liceul din Botoșani. Cursurile la care se înscrisese, sau pe care și le notase să le urmeze, erau foarte variate: din domeniul filozofiei, istoriei, economiei și dreptului.

În 26 iulie 1873 i s-a eliberat certificatul dorit. Rosetti i-a înlesnit însă rămânerea mai departe la Berlin, prin mărirea salariului. În 8 decembrie s-a reînscris la Universitate pentru semestrul de iarnă.

În perioada 17/29 ianuarie - 7 mai 1874, a avut loc o bogată corespondență între Maiorescu și Eminescu, în care i se propunea poetului să-și obțină de urgență doctoratul în filosofie pentru a fi numit profesor la Universitatea din Iași. Ministrul Învățăământului i-a trimis la Berlin suma de 100 galbeni pentru depunerea doctoratului. În timpul verii i s-a dat sarcina de a cerceta oficial, pentru statul român, documentele din Königsberg. Toamna a petrecut-o în tovărășia lui Ioan Slavici, găzduit la Samson Bodnărescu.

Poetul a început să sufere de o inflamație a încheieturii piciorului. În 1 septembrie a fost numit în postul de director al Bibliotecii Centrale din Iași. Pe lângă sarcinile de la bibliotecă, Eminescu a predat acum lecții de logică la Institutul academic în locul lui Xenopol. În 19 septembrie, printr-o scrisoare adresată secretarului agenției diplomatice din Berlin, a motivat de ce a abandonat această sarcină și de ce a luat drumul către țară. În 7 octombrie, Maiorescu a luat cunoștință prin Al. Lambrior că Eminescu nu poate pleca așa curând în străinătate ca să facă doctoratul, fiind oprit de întâmplări grave în familie: două surori se îmbolnăviseră de tifos la băi în Boemia.

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

S-a întors în noiembrie 1874 la Berlin pentru examene, iar în 8 noiembrie a promis că va veni într-o joi la serata literară de la Veronica Micle, pentru a citi o poezie cu subiect luat din folclor.

În prima parte a anului 1875 a pus ordine în bibliotecă și a propus îmbogățirea ei cu manuscrise și cărți vechi românești. Tot în acest an a început traducerea din germană a unei gramatici paleoslave. L-a introdus pe Ion Creangă în societatea *Junimea*. Rămas fără serviciu, Eminescu a primit postul de corector și redactor al părții neoficiale la ziarul local *Curierul de Iași*, unde numeroase rubrici redactate de el au fost publicate fără semnătură. A frecventat cu regularitate ședințele *Junimii*. De multe ori l-a vizitat pe Creangă în bojdeuca sa. A făcut un drum la București, unde, prin Maiorescu, s-a împrietenit cu Mite Kremnitz, Veronica Micle a rămas, însă, idolul său.

În 6 martie, într-un raport adresat lui Maiorescu, ministrul Învățăământului, a înaintat o listă bogată de tipărituri și manuscrise vechi pentru achiziționare, iar în 14 martie, în cadrul prelegerilor publice ale *Junimii* a rostit conferința pe care a tipărit-o în *Convorbiri literare* din 1 august sub titlul *Influența austriacă asupra românilor din principate*.

În 26 mai a înaintat Ministerului un raport elogios asupra unei cărți didactice alcătuită de Ion Creangă și alții. În 3 iunie, schimbându-se guvernul, Eminescu a fost pus în disponibilitate prin decretul domnesc nr. 1013. În 15 iunie a primit scrisoarea lui Maiorescu prin care i s-a propus funcția de revizor școlar pentru districtele Iași și Vaslui.

În a doua jumătate a lunii octombrie, fiind invitat să intre în redacția ziarului *Timpul*, Eminescu a părăsit Iași și a venit la București, unde s-a dedicat gazetăriei. În 6 august 1879, a murit Ștefan Micle. Văduva lui Micle a venit la București și l-a rugat să intervină pentru urgentarea pensiei sale. Împreună au făcut planuri de căsătorie nerealizabile.

Într-o scrisoare din 1880 către Henrieta, sora sa, s-a plâns că are mult de lucru și că este bolnav trupește, dar mai mult sufletește. Din partea familiei a primit numai imputări, în special adresate de tatăl său. Nu a publicat decât o poezie. Negruzzi îi scrie imputându-i că nu-i mai trimite nici o colaborare. A renunțat la căsătoria proiectată cu Veronica Micle.

S-a reîntors la Iași între 1874-1877. A fost director al Bibliotecii Centrale, profesor suplinitor, revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui, redactor la ziarul *Curierul de Iași*. A continuat să publice în *Convorbiri literare*. A devenit bun prieten cu Ion Creangă, pe care l-a determinat să scrie și l-a introdus la Junimea. Situația lui materială era nesigură; a avut necazuri în familie (i-au murit mai mulți frați, i-a murit și mama). S-a îndrăgostit de Veronica Micle.

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

În 1877 s-a mutat la București, unde până în 1883 a fost redactor, apoi redactor-șef (în 1880) la ziarul *Timpul*. A desfășurat o activitate publicistică excepțională, care i-a ruinat însă sănătatea. Acum a scris marile lui poeme (seria *Scrisorile*, *Luceafărul* etc.).

Nu a publicat nici o poezie în tot timpul anului 1882. În schimb a citit în mai multe rânduri „Luceafărul” pe care Mite Kremnitz l-a tradus în germană, în ședințele *Junimii* de la Titu Maiorescu. Este semnalat adeseori în casă la Maiorescu. În 1 ianuarie, la gazetă, Eminescu este flancat de un director și un comitet redacțional care urmau să-i tempereze avântul său polemic. Reorganizarea redacției este însă inoperantă, fiindcă poetul continuă să scrie în stilul său propriu. În 13 septembrie, în absența poetului, probabil, se citesc „iarăși vecinic frumoasele poezii de Eminescu” în casa lui Maiorescu.

În luna ianuarie a anului 1883, Eminescu este internat pentru o vreme în spital. În lipsa lui se citește la Maiorescu, în două rânduri, „Luceafărul” în limba germană.

În anul 1886 a fost menținut în serviciul bibliotecii, unde a îndeplinit roluri șterse: a scris statele de plată, adresele pentru înaintarea lor, diverse circulare pentru restituirea cărților împrumutate și pentru convocarea comisiei bibliotecii. În 15 martie, Albumul literar al societății studenților universitari *Unirea* i-a publicat poezia *Nu mă-nțelegi*. A fost înlocuit în 9 noiembrie din postul de la bibliotecă și, în urma unui consult medical, este transportat la ospiciul de la Mănăstirea Neamț.

În primăvara lui 1887, Eminescu a plecat la Botoșani, la sora sa Henrieta, și a fost internat în spitalul local Sfântul Spiridon. În timpul acesta, la Iași s-au organizat comitete de ajutorare, care au lansat liste de subscripție publică pentru întreținerea și îngrijirea poetului. În 13 iulie a mers la Iași pentru un consult medical. Aceștia au recomandat trimiterea pacientului la Viena și Hall, iar în 15 iulie Eminescu a plecat înspre destinațiile recomandate, însoțit de doctorandul Grigore Focșa. În 1 septembrie s-a întors de la Hall la Botoșani, unde a stat sub îngrijirea doctorului Iszak și a sorei sale, Henrieta. Trupa de teatru a fraților Vlăduțescu, cunoscuți poetului, a dat în luna decembrie la Botoșani, un spectacol în beneficiul bolnavului.

Eminescu a dorit în 1888 să-și termine unele lucrări de care și-a amintit că le-a lăsat în manuscris. I-a amintit Henrietei de gramatica limbii sanscrite, rămasă în manuscris la Biblioteca Centrală din Iași. Prin scrisoare recomandată i-a cerut lui Maiorescu să-i trimită biblioteca și manuscrisele rămase la București. Criticul însă nu a dat niciun răspuns acestei scrisori. Iacob Negruzzi a depus pe biroul Camera Deputaților o petiție din partea unui număr de cetățeni din toate părțile țării, pentru un proiect de lege prin care să se acorde poetului, de către stat, o

PAGINA BIOGRAFICĂ. EMINESCU

pensie viageră. Propunerea a fost susținută și de Mihail Kogălniceanu. Camera a votat un ajutor lunar de 250 lei. Veronica Micle a venit la Botoșani și l-a determinat pe Eminescu să se mute definitiv la București. În 15 aprilie, poetul s-a stabilit definitiv la București. Aici a avut un modest început de activitate literară. În 23 noiembrie proiectul de lege a trecut la Senat, unde a fost susținut de Nicolae Gane ca raportor. Legea s-a votat abia în luna aprilie a anului următor.

Moartea lui Eminescu s-a produs pe data de 15 iunie 1889, în jurul orei 4 dimineața, după ce la începutul anului boala sa devenise tot mai violentă, în casa de sănătate a doctorului Șuțu din strada Plantelor, București. Ziarul *Românul* anunța ziua următoare la știri: **Eminescu nu mai este**. Corpul poetului a fost expus publicului în biserica sf. Gheorghe, pe un catafalc simplu, împodobit cu cetină de brad. Un cor dirijat de muzicianul C.Bărcănescu a interpretat litania „Mai am un singur dor”. După slujba ortodoxă și discursul lui Grigore Ventura, carul funebru, la care fuseseră înhămați doar doi cai, s-a îndreptat spre Universitate, unde D.Laurian rostește al doilea discurs funebru. Apoi cortegiul, la care se adaugă diverși trecători o pornește pe Calea Victoriei, Calea Rahovei și se îndreaptă spre cimitirul Șerban Vodă, denumit azi Bellu. Patru elevi ai Școala normală de institutori din București au purtat pe umeri sicriul până la mormânt, unde a fost îngropat sub „teiul sfânt” din cimitirul Bellu cum scria chiar Caragiale în necrologul său, În Nirvana.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Eminescu

PAGINA BIOGRAFICĂ. SCHUBERT

Franz Peter SCHUBERT (n. 31 ianuarie 1797, Himmelpfortgrund, astăzi în componerea districtului (germ. *Gemeindebezirk*) Alsergrund, Viena - d. 19 noiembrie 1828, Viena) a fost un compozitor romantic austriac.

Datorită înclinării sale pentru pian și vocea umană, numele lui Franz Schubert este asociat cu precădere cu “liedul”. În general, versurile care l-au inspirat pe muzician aparțin poezilor romantici, tematica pieselor fiind și ea identică cu cea abordată de aceștia. Creația lui Schubert era străină de virtuozitatea cerută de sălile de concerte sau de saloanele muzicale ale Vienei. În schimb, compozitorul prefera să scrie pentru prietenii apropiați, care participau la seriile de muzică organizate de acesta, seri care mai erau numite și “schuberiade”. Aici se adunau iubitorii liedului, care aveau privilegiul să asculte celebra voce a lui Vogl, acompaniată la pian chiar de muzician.

În afară de acest gen de piese, Franz Schubert a mai scris literatură pianistică pentru patru mâini, piese care erau foarte căutate de public și de editori, mai ales pentru faptul că acest gen de muzică putea fi abordată acasă, în “cameră”. În general, acestea erau marșuri, poloneze și rondouri, dar și sonate. De altfel, acestea au fost create mai mult cu scop didactic, pentru că Schubert era profesorul familiei Esterhazy. Dar chiar și așa, dintre piese se remarcă mai ales *Marele duet*, care dă impresia de simfonie, și *Fantezia în fa minor*. Deși a trăit doar 31 de ani, Franz Schubert a scris, ca orice geniu, impresionant de mult. Sute de lieduri, simfonii, uverturi, cvartete, sonate, misse, piese corale și lucrări pentru teatru muzical, toate se regăsesc în creația acestui muzician. Totodată, el este și creatorul impromptu-ului, un gen improvizatoric. Schubert a compus opt astfel de piese, toate constituind o piatră de încercare pentru orice pianist.

Creații

Peste 700 de lieduri, pe versuri de Müller, Goethe, Schiller, Heine, Mayrhofer și Rellstab, dintre care se disting două cicluri: „Frumoasa morăriță” și „Călătorie de iarnă”; 9 simfonii (între care celebra “Simfonie nr.8 - Neterminată”) “Serenada” și “Ave Maria” 22 de cvartete, un octet și celebrul cvintet „Păstrăvul”; 22 de sonate pentru pian; 8 impromptu-uri; 50 de duete pentru pian (miniaturi); 40 de lucrări religioase (între care două misse); 80 de piese corale; 18 lucrări pentru teatru muzical.

Sursa:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Franz_Schubert
<https://www.youtube.com/watch?v=NOcLX7bmtas>
<https://www.youtube.com/watch?v=ppQCETwH86U>
<https://www.youtube.com/watch?v=sXGgKiYSVuE>
https://www.youtube.com/watch?v=2bosouX_d8Y

EXPERIMENT INEDIT. KARAOKE

Spectacolul de Karaoke, propus de elevii din Clubul “Prietenii Bibliotecii”, a fost o provocare pentru elevii talentați la muzică și un prilej de amuzament și de bucurie pentru toți elevii și profesorii prezenți.

Ambra PIPER ne-a impresionat în mod deosebit cu melodia *Hurt*. Momentul muzical pregătit de Eموke BABOȘ, a fost mult așteptat de colegii ei, vocea ei, cu un timbru special, fiind cunoscută în școală de la spectacolele anterioare. Au încântat pe cei prezenți, Sergiu OLTEAN, Nicoleta DANDOCZI, Dora Maria Corina STOICA, Maria MISARĂȘ, Iulia BÂRSAN, Diana BĂRĂIAN, Claudia HERCHI. Momente de excepție au pregătit Erzsebet Hayni KURUCZ și Alex MUREȘAN. După îndelungi insistențe (2 ani), Estera DORCA a acceptat să cante (în sfârșit), spre bucuria noastră.

Cristian COVACI a fost prezentatorul! Mereu pus pe “surprize”, Cristy nu a scăpat nici el...de “surprize”, fiind “obligat” - prin aplauze și aclamații, să interpreteze la sfârșit o melodie.

Nu doar elevii înscriși au cântat, ci și publicul care a “acompaniat” cu vocea și, mai ales, cu aplauze.

EXPERIMENT INEDIT. KARAOKE

EXPERIMENT INEDIT. KARAOKE

EXPERIMENT ARTISTIC. DESENE

Valentine's Day, indiferent de originea ei, este o zi în care fiecare devine sincer cu sine însuși, când își răspunde la întrebările legate de iubire: “Iubesc oare destul !? De ce sunt/ de ce nu sunt iubit!?”

În acest an, elevii din Clubul “Prietenii Bibliotecii” au pregătit desene și afișe pe tema *Iubirii*. Cele mai frumoase au fost desenele elevilor Sebastian POPA (cls. a X - a A) și Răzvan MUT(cls. a IX - a B).

EXPERIMENT ARTISTIC. VERSURI

Geanina ȘERBAN (cls. a IX-a C)

Privind

Privind în ochii tăi,
Văd lumina Soarelui,
Chiar dacă e întuneric afară;
Văd zâmbetul tău cald și dulce...
Sărutul tău îmi vindecă rănile,
Îți sărut mâinile cu lacrimi
Și îți mulțumesc că ești.

EXPERIMENT ARTISTIC. VERSURI

Mădălina DELAMARIAN (cls. a XII-a B)

Să nu fii!

Să nu fii singur pe lume,
Să nu fii al nimănui – fără niciun nume !

Să nu fii singur pe lume,
Doar ascuns în tine -
fără un cuvânt de dor,
fără o privire.

EXPERIMENT ARTISTIC. VERSURI

Alexandru MUREȘAN (cls. a XI-a B)

Tristețea

Tristețea este ca o boală care îți macină sufletul;
Ca un vânt rece de iarnă care îți îngheață inima.
Este o patură de fum care întunecă cerul.
Este ca o eclipsă ce întunecă soarele.
Ca o sămânță aruncată în mijlocul drumului.
Este un sentiment de supărare care izvorește în sufletul omului,
pentru ca apoi să dizolve și ultima picătură de fericire.
Dar, până la urmă, din tristețe se naște speranța.
Speranța că totul va fi bine.

EXPERIMENT ARTISTIC. VERSURI

Flavia Melania NICOARĂ (cls. a XI-a C)

Fluturi

O iubire e ca un fluture:
Niciodată nu moare – doar dispare...

Ca o lacrimă, ca primul gând,
Un fluture este culoarea vieții pe
Pământ.

Stelele din ochii tăi – fluturi vii în
mintea mea.
Sentimentele din viața mea – o bătaie
de aripi în lumea ta.

O bătaie de aripi în fața unei flori –
două cuvinte magice
Care îți dau fiori.

UTILE. ANUNȚURI

- CONCURS DE FOTOGRAFIE DIGITALĂ ÎN 10 MARTIE (detalii la Bibliotecă)
- REVISTA DE POEZIE VĂ AȘTEAPTĂ CU NOI CREAȚII !!!

Nu uitați: **CITIȚI, IUBIȚI, GÂNDIȚI, VISAȚI ȘI... SCRIEȚI!**

UTILE. EDITORIALE. LINKURI

<http://www.polirom.ro/biblioteca-online/>

<http://www.polirom.ro/catalog/carte/listele-mortii-detinuti-politici-decedati-in-sistemul-carceral-din-romania-potrivit-documentelor-securitatii-1945-195-3113/>

<http://www.polirom.ro/catalog/carte/forme-de-represiune-in-regimurile-comuniste-3013/>

<http://www.polirom.ro/catalog/carte/riul-care-ne-desparte-5290/>

<http://www.polirom.ro/catalog/carte/orasele-din-cimpie-5272/>

<http://www.polirom.ro/catalog/carte/iepurele-cu-ochi-de-chihlimbar-o-misterioasa-mostenire-de-famili-5289/>

În pregătire la Humanitas:

<http://www.humanitas.ro/humanitas/interpret%C4%83ri-fenomenologice-la-aristotel>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/o-istorie-a-lumii-moderne-0>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/trecutul-este-viu>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/versuri>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/%C5%9Fi-tu-po%C5%A3i-lua-10-la-bac>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/fran%C5%A3a-europa-rom%C3%A2nia>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/clinamen>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/a-brief-illustrated-history-romanians>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/cucerirea-social%C4%83-a-p%C4%83m%C3%A2ntului>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/george-%C3%AE-n-c%C4%83utare-de-comori-prin-cosmos-0>

<http://www.humanitas.ro/humanitas/materiile-%C3%AE-n-tunecate-occeanul-de-chihlimbar>

<http://www.libhumanitas.ro/william-faulkner-orasul-rao-2005.html>

Andreea Goga, cls. a XI-a C
Esmeralda Berki, cls. a XI-a C
Ioana Vitan, cls. a X-a C
Laura Mureșan, cls. a X-a C
Denisa Mihălțan, cls. a X-a C
Carina Opreș, cls. a XI-a C
Ambra Piper, cls. a IX-a A
Larisa Ștefan, cls. a XII-a B
Flavia Nicoară, cls. a XII-a C
Alexandru Mureșan, cls. a XI-a B
Radu Todea, cls. a XI-a B
Darius Belegan, cls. a XI-a B
Erszabeth Kurucz, cls. a XI-a B
Ana Maria Litean, cls. a IX-a C
Cristina Selegean, a IX-a C
Timea Șuba, cls. a IX-a C
Daria Andone, cls. a XII-a B
Ioana Morar, cls. a XII-a B

DIN CUPRINSUL REVISTEI:

Pagina biografică. M. Eminescu / pag. 2
Pagina biografică. F. Schubert/pag. 10
Experiment inedit. Karaoke / pag. 11
Experiment artistic. Desene / pag. 14
Experiment artistic. Versuri / pag. 15
Utile. Anunțuri / pag.20
Utile. Editoriale/ pag.21
Cuprins. Colectivul de redacție /pag. 24
Sponsori / pag. 25

Elevii din Clubul “Prietenii Bibliotecii”

Camelia Rusu, cls. a XII-a B
Nicoleta Dandoczi, cls. a X-a C
Cristina Nuc, cls. a X-a C
Andreia Beko, cls. a X-a C
Cosmina Smochină, cls. a X-aD
Iulia Bârsan, cls. a X-a A
Ioana Rusu, cls. a XI-a C
Iulia Farkaș, cls. a XII-a B
Carmen Popa, cls. a X-a C
Andreia Lăcătuș, cls. a XII-a B
Ileana Stoica, cls. a XII-a B
Mădălina Indrei, cls. a XII-a B
Sergiu Oltean, cls. a X-a C
Mădălina Delamarian, cls a XII-a B
Claudia Herki, cls a IX-a A
Ema Herman, cls. a IX-a A
Gabriel Bota, cls. a IX-a B
Ovidiu Cismaș, cls. a X-a C

Colectivul de redacție:

Clubul Prietenii Bibliotecii

Redactor: bibl. Luminița Bugar
Colaboratori: prof. Maria Rasa
prof. Maria Pitea
prof. Timea Nagy
prof. Alexandru Vigh
prof. Dorina Bogdan

Picasso ne inspiră să ne încercăm talentele "artistice".
Ne punem în practică visurile și ideile, creăm
folosind suport realizat din plăci de gips carton, oferit de

Reducem pierderea de caldură, din suflete, izolând cu polistirenul produs de

lipit cu adeziv produs și oferit de
îmbinarilor dintre plăci de

. Finisarea suprafețelor de polistiren și a
gips carton este posibilă tot datorită lor.

"Pânza" de lucru realizăm cu vopsea lavabilă oferită de
și

această pânză folosind pigmenți

Redăm culorile toamnei pe

Colorăm cu vopselele oferite de SC FEROMETAL SRL din Ocna-Mureș.
După lăsarea serii iluminăm "tablourile" create cu ajutorul aparatelor electrice oferite
de

S.C. MARELCO S.R.L Cluj - Napoca,
Ti

CU UN MIC SPRIJIN, FACEM O SCHIMBARE URIASA.

Am achiziționat bunuri materiale cu caracter funcțional prin sprijinul oferit de SC Golden
Clothes SRL din Ocna Mureș,

Am confecționat jaluzele verticale pentru
laboratorul electric din materialele oferite de

Și susținute de șinele de perdea oferite de

Echipa de fotbal îmbracă la meci echipamentul sportiv oferit de SC PRODCOMPLEX SA
din Târgu Mureș

Mulțumim că vă pasă !

Elevi și profesori de la Liceul Tehnologic din Ocna-Mures, jud. Alba

ing. NAGY Timea